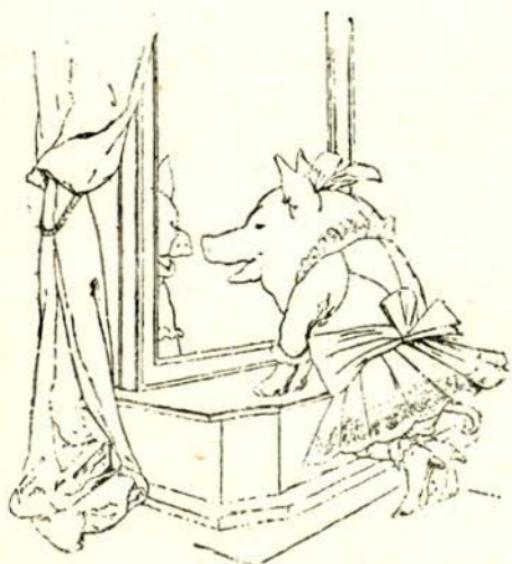

СВИНИЯ ПРЪДЪ ОГЛЕДАЛО.

Хубава съмъ! Ахъ
колко съмъ хубава!
Сега можж и на рас-
ходка да отидж,
сѣки да ми завиди
на новата прѣмѣна

Тъй говореше сви-
ният прѣдъ огледа-
лото, а издалече чу
се единъ тънъкъ
гласъ, който ѝ каза:

— Ще отидешъ на
расходка, а може би

и до локвата...! Тогава съвсемъ хубаваше станешъ..

ВЪЛКЪТЪ И КОВАЧЪТЪ.

(Басня)

Едно врѣме давали на вълка всѣкой денъ по една ока месо порция за да не прави пакости. Еднъжъ забравили да му даджтъ порцията. Вълкътъ отишъль край селото, дѣто намѣрилъ една ослица че пасе съ осленцето си и ги изѣдва. Викнжли го да го сѫдихтъ. Той се оправдавалъ, като прифащалъ ослицата половинъ ока, а осленцето — четвъртъ ока и искарвалъ ги длъжни да му даватъ още четвъртъ ока месо. Разсърдили се селенитѣ. Малко и голѣмо погнжли вълка. Дори и селския ковачъ грабнжлъ чука и полетѣлъ подиръ вълка, достигнжлъ го и помѣрилъ да го удари. Тогава вълкътъ се обърнжлъ и му казалъ: — Поне ти, ковачио, не дѣй ме гони: на тебе какво ще изѣмъ — чукътъ ти ли или наковалнята ти!?

Ковачътъ се засрамилъ и се върнжлъ,

АРМАЗОВЪ.